Kolozsvár, ma: Cluj-Napoca, Románia, 1948. november 28.

Értelmiségi családban született, apja romániai magyar író, újságíró, szerkesztő és színházigazgató volt. Általános és középiskoláit Kolozsvárott végezte, 1966-ban a volt unitárus kollégiumban érettségizett. Az 1966-67-es tanévtől Kolozsvárott kezdte meg egyetemi tanulmányait. A következő négy szemeszterben a bukaresti egyetemen klasszika-filológiát hallgatott. Filozófiai tanári oklevelet a kolozsvári Babes-Bólyai Tudományegyetemen szerzett 1972-ben. 1972-1978 között az Utunk c. kolozsvári hetilapnál volt belső munkatárs. Kezdetben szerkesztő, de 1975-ben politikai konfliktusai miatt visszaminősítették nyomdai korrektorrá, a publikálástól pedig eltiltották. 1978-ban áttelepült Magyarországra, 1981-ben kiutasították Romániából. Áttelepülésétől 1982 januárjáig az ELTE Bölcsészettudományi Karán, a Filozófiatörténeti Tanszéken volt tudományos munkatárs. Állásából, politikai okokból elbocsátották. Ezután néhány hónapig egy csepeli közkönyvtárban dolgozott. 1982-ben útlevelét bevonták, publikációs tilalom alá helyezték, értelmiségi munkakörtől eltiltották, 1989-ig munkanélküli volt. Előadónak hívták meg New Yorkba, Párizsba, Oxfordba, Londonba, Bécsbe. A Tudományos Dolgozók Demokratikus Szakszervezete (TDDSZ) által 1988-ban kezdeményezett és végigvitt tudós-rehabilitáció során kapta vissza filozófiatanári katedráját 1989 szeptemberében. Előbb egyetemi docens az ELTE ÁJTK Filozófiai Tanszékén, 1991-től az MTA Filozófiai Intézetének igazgatója, a tudományok doktora és a Magyar Filozófiai Társaság alelnöke lett. Az 1979-től egyre nyíltabban szervezkedő demokratikus ellenzékhez írásaival és szervező munkájával csatlakozott. Az ellenzék létezésének egy évtizede alatt a Kis János által vezetett Beszélő-körbe nem vonták be, a Demszky Gábor által szerkesztett Hírmondóban publikált gyakrabban. További szamizdat füzetekben és önálló kötetekben jelentek meg művei itthon és külföldön. 1982-1984 között a fiatal írók szervezetének (JAK) egyik szervezője volt. 1985-ben, a fővárosban szerveződő ellenzék az akkori belvárosi (Budapest 14. számú) választókerületében független jelöltként elindította a választásokon. Csalással, hatalmi eszközökkel megakadályozták, hogy felkerülhessen a jelöltlistára. 1988-ban részt vett a Szabad Kezdeményezések Hálózatának szervezésében és szóvivőséget vállalt. Az SZDSZ alapító tagja, az első program kidolgozóinak egyike, az Országos Tanács és az ügyvivői testület (1988-1990) tagja. A budapesti időközi választáson (1989. december 9-én, majd 1990. január-én ugyanott indult, mint 1985-ben. Előbb az ötpárti egyesült ellenzék támogatta, utóbb az MDF visszalépett jelölésétől. A választás második fordulójában szerezte meg a 14. számú egyéni választókerület mandátumát; mandátumát 1990. január 23-án igazolták. A parlamentben Balla Éva 1985-ben megválasztott képviselővel megalakították az SZDSZ frakcióját. Az 1990. évi országgyűlési választásokon Budapest 7. számú (V. és XIII. kerület) választókerületében a második fordulóban második lett. Az SZDSZ Csongrád megyei listájáról szerzett mandátumot. 1990. május 3-tól 1992. február 18-ig a külügyi állandó bizottság tagja, júliustól az IPU magyar csoportjának alelnöke. A választási harcok során konfrontációs jelképpé vált személye, ezért országos vezetőségi tagságáról lemondott. A Budapest V. kerületi SZDSZ szervezetnek lett vezetőségi tagja. 1991. januártól az SZDSZ parlamenti frakció vezetőségének tagja. 1992. január 25-én az SZDSZ Országos Tanácsának elnökévé választották. 1991. decemberétől az SZDSZ frakción belül megalakult Konzervatív–Liberális

Unió alapítója és egyik szóvivője.